

Den næste sag på dagsordenen var:

*Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsorg (om forhøjelse af normalbidrag m. v.).*

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 4385; fremsættelsen findes i tidenden sp. 2553).

Lovforslaget sattes til forhandling.

**Nina Andersen:** Fra socialdemokratiets side er vi interesseret i dette lovforslag, idet vi er interesseret i at forbedre forholdene for de enlige mødre, således som det også fremgår af det, der er sagt i vort aktuelle arbejdsprogram, som blev udsendt i efteråret. Vi siger heri, at vi mener, at adgangen til børnebidrag for enlige forsørgere bør udvides. Man vil af denne ordlyd kunne forstå, at vi finder, der er et problem udover det at forhøje normalbidraget.

Det er ganske givet, at den indtægtsgrænse, som findes, udelukker en række enlige mødre fra at få bidraget og fra at få bidraget med dets fulde beløb. Vi synes derfor, det vil være rigtigt at optage til forhandling i det udvalg, som jeg mener bør nedsættes om denne sag, spørgsmålet om, hvorvidt man og i hvilken grad man skal hæve indtægtsgrænsen.

Der er flere veje at gå, hvis man skal forbedre den enlige moders stilling. Der er for det første den vej, som regeringen har foreslået, og som betyder, at man forbedrer forholdene for de mødre, som allerede får et bidrag, men ikke drager flere ind under muligheden for at blive bidragsnydende.

For det andet er der den mulighed at forhøje fradraget i henhold til lovens § 194. Da socialreformen blev gennemført i 1933, fandtes denne bestemmelse ikke. Den indførtes i året 1937 og går ud på, at i det tilfælde, en bidragsberettiget har mere end eet barn, som den pågældende er forsørgelsespligtig overfor, kan der fradrages 200 kr. i den indtægtsvurdering, man foretager. Til at begynde med, i 1937, var dette beløb 100 kr., men under socialminister Strøm forhøjedes det i 1948 til 200 kr. Man kan altså forbedre de enligstillede mødres muligheder for at få bidraget udbetalt ved at forhøje dette bidrag, men det måtte jo være en ganske klækkelig forhøjelse, der i så fald skulle finde sted, og den ville så også blive begrænset til de mødre, som har mere end

eet barn, hvis man ikke vil bryde med dette princip.

Endelig findes der en tredje måde, og det er den at forhøje indtægtsgrænsen. Jeg har fundet frem til et eksempel fra København. Når jeg har taget et københavnsk eksempel, er det ikke, fordi jeg ikke tror, der findes lignende eksempler fra provinsbyerne, men fordi det har været lettere for mig at få de oplysninger, der var nødvendige, her i København.

Efter oplysninger fra De samvirkende Fagforbund var i 1952 gennemsnitslønnen for ufaglærte kvinder 2 kr. 71 øre i timen; det giver med 300 arbejdsdage en årsindtægt på 6 500 kr. Trækker vi derfra de beløb, som kan fratrækkes i henhold til loven — de såkaldte lovmæssige fradrag —, vil den pågældende kvinde komme ned på en indtægt af 5 700 kr. I København er grænsen 5 090 kr., hvilket vil sige, at hun altså ligger 610 kr. over grænsen. 60 pct. af disse 610 kr. skal trækkes fra normalbidraget. Med den nugældende sats, 696 kr. om året, betyder det, at en kvinde med en sådan gennemsnitsindtægt kun vil få udbetalt 330 kr. om året. Tager vi det, der nu er foreslået, den nye sats, vil hun kunne få 474 kr., altså en forøgelse, men langtfra det fulde bidrag; det er ca. halvdelen af bidraget.

Jeg synes, disse tal viser, at det vil være rigtigt at gennemføre en forhøjelse af indtægtsgrænsen, og jeg kunne tænke mig — men det er naturligvis en ting, man må forhandle om i udvalget —, at man lagde denne indtægtsgrænse ved 7 000 kr. og forhøjede indtægtsgrænserne i de to andre grupper tilsvarende. Hvis man for Københavns vedkommende valgte 7 000 kr., vil det betyde, at ufaglærte kvinder, de lavest lønnede af de tillærte og måske også de lavest lønnede faglærte vil kunne komme ind under bestemmelserne og vil kunne få det fulde bidrag.

Vi synes, det er nødvendigt, at man gør noget på dette område, ikke mindst fordi de enlige mødres antal er stigende. Der var forleden dag en bekendt, som sagde til mig, at der er et nyt proletariat under udvikling, og dette nye proletariat er de enlige kvinder. Det er mange, det drejer sig om. I 1947 udgav Socialpolitisk Forening et lille skrift, som hed „De enlige mødres krise“, og deri udtalte socialdirektør Orla Jensen fra Aarhus, at meget nær hver tiende kvinde mellem 20 og 60 år sidder alene som enke,